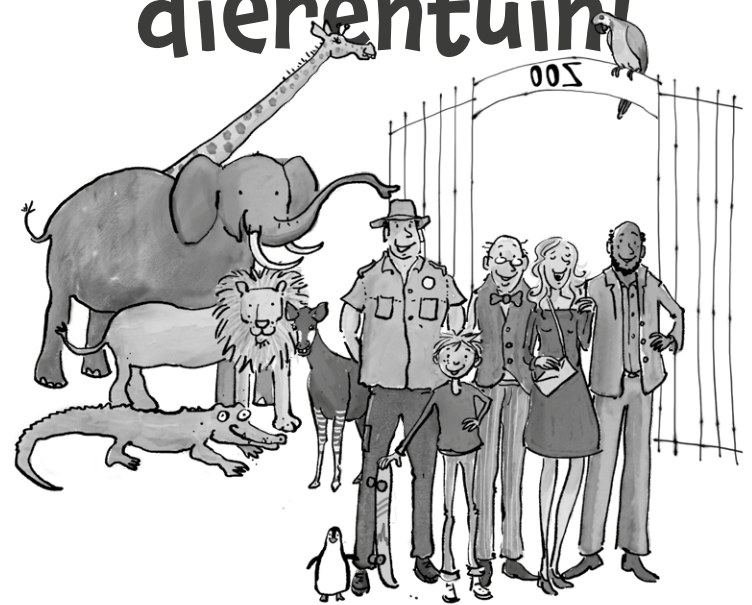

HELP,
we hebben een
dierentuin!

HELP, we hebben een dierentuin!

Een krokodil als hoofdprijs

Door Marlies Slegers
Met illustraties van Iris Boter

kluitman

Voor pap. Omdat je ons meenam op avontuur
om in Azië te wonen en we overal ter wereld
naar dierentuinen gingen.

Nur 282 / W072101
Bisac JUV002260 / JUV019000
© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXXI Tekst: Marlies Slegers
© MMXXI Illustraties: Iris Boter
Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
marliesslegers.nl
irisboter.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Het hoofdstuk voor het eerste hoofdstuk

Misschien heb je een hond. Of een kat. Misschien woon je op een boerderij en heb je zeven varkens, een geit, twintig koeien en een kip. Of misschien heb je een wandelende tak. Het kan zijn dat iemand in je gezin allergisch is voor dieren en dat je alleen maar een naaktslak mag houden, die je Diederik hebt genoemd. Of je hebt een baardagaam die luistert naar de naam Lucy. Of je vindt je broertje een echte aap (maar dan eentje zonder overal haren).

Hoe dan ook, de kans is klein dat je een dierentuin hebt. Laat staan dat je in een dierentuin woont. Maar stiekem heb je vast ooit eens gedacht: woude ik maar in een dierentuin (of een kermis, of bij een circus of in een pretpark).

Alleen: hoe kom je aan een dierentuin? Het is niet zo dat die dagelijks te koop staan op Marktplaats of zo. En stel dat er wel een dierentuin te koop zou zijn,

dan kost die natuurlijk al snel een paar miljoentrijoen euro. Dus het lukt maar heel weinig mensen om in een dierentuin te gaan wonen.

Toch lukt het Sem en zijn familie wel. Hoe? Nou, dat ga ik je vertellen.

Nu niet meteen tegen je ouders zeggen dat je ook in een dierentuin wilt wonen, want zoals je zult lezen in deze serie (ja, wat dacht je dan? Dat ik als schrijver alles in één boek kan zetten?! Nee. Daarvoor gaat er nog veel te veel gebeuren!): daar komt nogal wat bij kijken. Dieren moeten verzorgd worden. En eten. Sommige dieren eten wel 160 kilo voer per dag. 160! (Kun je je voorstellen dat jij 160 kilo spruitjes zou moeten eten?)

Er gaan soms dieren dood en er worden ook weer nieuwe dieren geboren. Kortom, in een dierentuin wonen betekent waarschijnlijk dat je nergens anders meer tijd voor hebt. Wil je liever weinig tijd kwijt zijn aan dieren, dan kun je het beter bij Diederik houden.

Trouwens, wees eens eerlijk: hoe vaak kijk je wel niet onder je bed om te controleren of daar geen eng monster, een verdwaalde Braziliaanse vogelspin of een weggeglubberde anaconda ligt? Dus je moet je natuurlijk ook afvragen of je wel echt in een dierentuin zou willen wonen, waar de kans dat er een krokodil onder je bed zou liggen, aanzienlijk groter is.

Hoe dan ook, Sem en zijn familie wonen op dit

moment nog gewoon in een rijtjeshuis. Niets mis mee. Sem heeft geen huisdieren maar zeurt al jaren om een hond. Liefst een labradoedel, omdat die zo'n leuke vacht hebben. Laat ik je trouwens iets meer over Sem en zijn familie vertellen, voordat we ons op dit verhaal gaan storten als een stel hongerige hyena's.

Sem is tien-bijna-elf en zit in groep 7B, bij meester Bilal. Hij zit ook op voetbal, bij FC Zwalkenberg. Hij is niet de beste speler die ze hebben, en ook niet de slechtste. Sem heeft – nog – geen broertjes of zusjes en dat vindt hij dan weer wel jammer. Natuurlijk is het op sommige dagen enig om enig kind te zijn, zodat je de aandacht niet hoeft te delen, maar meestal vindt Sem het toch jammer. Het kan ook wat eenzaam zijn.

Als Sem in de spiegel kijkt, ziet hij het volgende: een jongen van ongeveer 1 meter 43 lang. (Als hij op zijn tenen staat. Anders is hij 1 meter 37 lang.) Donkerblond haar, dat hij zorgvuldig met wat gel onder controle probeert te krijgen. Sproeten en blauwe ogen. Hij ziet verder sneakers, een spijkerbroek, een shirt met lange mouwen. Sem is eigenlijk iemand die niet zo op zal vallen in een grote groep. Hij is ook een van de kleinsten uit de klas – vooral de meisjes lijken enorme groeispruits te maken. Die zijn inmiddels drie meter of zo, denkt Sem wel eens wanneer hij naar hen op moet kijken. Het enige aan zijn lijf dat wel snel lijkt te groeien – sneller dan

de rest – zijn zijn voeten. Sem hoopt maar dat zijn lichaam ook een keer zal volgen, en heeft al eens voorzichtig aan zijn ouders gevraagd of er soms dwergen in de stamboom zitten. Zowel zijn moeder als vader is lang, en ze zeggen vaak dat Sem vanzelf zal gaan groeien.

Sem is dol op gamen, maar als hij te lang achter een game zit, wordt mam boos en zegt dat hij iets anders moet gaan doen. Hij leest ook graag boeken, en tekent stripfiguren na. Later, als hij groot is (letterlijk en figuurlijk), wil hij misschien wel tekenaar worden. Of piloot, net zoals zijn opa was. Hij wil in ieder geval niet op een kantoor zitten, zoals zijn vader. En soms denkt hij dat het beroep van zijn moeder ook wel leuk zou zijn: zij maakt vlogs over koken.

Zijn beste vriend is Jay, die bij hem in de klas en in het team zit. Jay komt wel uit een groot gezin en heeft twee zusjes en twee broertjes. Daarom moet Jay een slaapkamer delen met zijn broertje en dat lijkt Sem dan weer een stuk minder leuk. Naast Jay trekt Sem ook veel op met zijn opa. Die is sinds een jaar weduwnaar. En ja, dat is inderdaad precies dat: naar. Opa was vroeger piloot bij een grote luchtvaartmaatschappij. Hij vloog over de hele wereld en zit altijd vol verhalen. Als je niet uitkijkt, ben je zo een uur verder als opa eenmaal aan een verhaal begint over een marktje in Vietnam waar ze gegrilde schorpioenen

verkopen, of over de kookaburra's die hij in Australië in het echt zag.

En verder is het leven van Sem redelijk gewoon, net als dat van jou en mij. Tot die ene dag...

Flut

Met een zuur gezicht – een beetje alsof ze een slok azijn had genomen – keek inspecteur Agaath Hopjes van de Commissie voor het Welzijn van Dierentuindieren naar het leeuwenverblijf. Het was weer tijd voor de vijfjaarlijkse inspectie van de dierentuin.

‘Hoe oud is dit hok wel niet?’ Ze klonk misprijzend. Achter haar liep een man driftig aantekeningen te maken.

‘Ja,’ zei de directeur van de dierentuin, ‘oud, behoorlijk oud. We zouden kunnen zeggen dat de leeuwen in een antiek onderkomen zitten. Een... stukje erfgoed, zo u wilt. Ja! Dat is het. Erfgoed! Achttiende-eeuws! Een prachtig stukje barok.’

De vrouw keek vinnig naar de leeuwen. ‘Een barak, zult u bedoelen,’ mompelde ze en met haar hand gebaarde ze naar de man, die driftig alles opschreef.

‘Leeuwenverblijf ook een tweetje. Had u bij ons laatste bezoek van mijn voorganger niet al het advies gekregen alles te verbeteren en moderniseren?’

‘Mevrouw, dit is erfgoed. En dat mag ik niet verbouwen van de gemeente.’

‘Onzin,’ zei Agaath Hopjes. ‘Dit is helemaal geen erfgoed, dit is gewoon een bouwval, meneertje.’ Ze legde de nadruk op het ‘tje’ aan het eind.

‘Weet u, mevrouw Hipjes, het...’

‘Hopjes.’ De inspecteur keek hem zuinig aan.

De directeur, een klein mannetje met een buik zo rond als een ballon, staarde geïrriteerd terug. ‘Een dierentuin onderhouden kost geld. Veel geld. En zo veel bezoekers hebben we nou ook weer niet. We hebben het best moeilijk. Er is gewoon te weinig geld voor vernieuwing. En alles wat we wel verdienen, gaat natuurlijk gelijk naar de dieren. Ikzelf draag al maanden een broek met een gat erin. Wilt u dat zien? Ik geef mezelf maar zo’n armzalig salarisje dat ik niet eens een nieuwe broek kan kopen!’

‘Ik geloof zo ook wel dat er een gat in uw broek zit,’ zei de inspecteur en ze wandelde verder.

Ze liepen naar de apenhal. Daar zaten de chimpansees verveeld op hun takken. Agaath Hopjes stapte naar binnen en haalde haar neus op. ‘Hemeltje. Het stinkt hier naar apenpoep en naar schimmel. Worden de apen wel eens gelucht?’

‘Nou, ze kunnen echt niet naar buiten, hoor. Ziet u die deur? Die leidt naar een buitengedeelte. Maar daar zijn ze al jaren niet geweest. Voor je het weet slingert zo’n snottaap zich dan zo het verblijf uit, hè. En dan breken ze los. Nee, nee. Ze zitten hier prima. Lekker droog. Kunnen ze ook geen apengriep krijgen. We houden de dieren het liefst binnen, zodat ze geen virusjes op kunnen lopen.’

De vrouw wisselde een blik met de man achter haar en hij schreef van alles op.

‘Juist,’ zei Agaath Hopjes. ‘Opgehokt dus. Dat is niet bepaald diervriendelijk. Dan moeten we alleen nog langs... ah, de krokodillen.’

‘Krokodil. Het is er maar eentje,’ zei de directeur. ‘Als je er eentje gezien hebt, heb je ze allemaal gezien. Hahahaha!’ Hij sloeg zichzelf op zijn dikke buik, maar hij was de enige die lachte. De vrouw liep met stevige pas door.

Niet veel later stonden ze in een donkere, sombere ruimte. Het rook er naar een aquarium waar al maanden dode vissen in dreven. De vrouw kneep verschrikt haar neus dicht. In het onderkomen van de krokodil lag een grote dode vis, waar allemaal vliegen omheen zwermden.

De krokodil lag bij een oude boomstam. Hij had een klein watertje om in te zwemmen, maar het water was donker en vies.

‘Waarom heeft hij geen schoon water?’

De directeur schudde zijn hoofd. ‘Het is onmogelijk om het water te verversen. Dan zouden we in het verblijf moeten kunnen en daarvoor is dit loede... beestje te vals... wild. Ik bedoel wild!’

‘Wanneer is dit water voor het laatst ververst?’ Agaath Hopjes keek met priemende ogen naar de directeur.

‘O, ik denk vijf...’

‘Vijf weken geleden?’

‘Nee, vijf...’

‘Maanden?! Vertelt u me nou werkelijk dat dit water al vijf maanden...’

‘Jaar. Vijf jaar,’ zei de directeur. Hij schraapte zijn keel.

Het bleef een poos stil. De inspecteur bukte zich en probeerde door de ruit naar de krokodil te kijken.

‘En dit raam is zeker ook al niet meer schoongemaakt sinds de achttiende eeuw?’ Ze zuchtte. ‘Dit is toch uitermate triest. Dit beest moet een ander onderkomen krijgen, en een maatje.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Dit dier is eenzaam. Dat zie je gelijk. Hij ziet er miserabel uit. Er moet zo snel mogelijk een maatje komen.’

‘Nou, dat weet ik niet, hoor.’ De directeur krabbelde even aan zijn kalende hoofd. ‘We hadden er

een schildpad bij gezet als vriendje, maar die heeft hij toen pardoes opgegeten. Alleen het schild liet hij liggen, de pad at hij op.'

De directeur vond het blijkbaar een grappige woordspeling want hij grinnikte. Opnieuw was hij de enige die lachte.

'Vreselijk...' mompelde de vrouw. De man achter haar noteerde alles. 'Ik heb genoeg gezien. Laten we naar uw kantoor gaan.'

Het kantoor van de directeur bevond zich in een gebouw achter de ingang. Agaath Hopjes en haar assistent liepen naar binnen. Ze keek verbaasd naar de weelderige inrichting. Er stonden een luxe leren bank en mooie stoffen fauteuils. Op de grond lag een kleed gemaakt van een dierenvel – het leek van een giraffe – en aan de muur hing dure kunst. Op een klein tafeltje stonden kristallen glazen en een fles champagne.

'Nou, het lijkt erop dat er wel voldoende geld was om uw kantoor op te knappen...' Agaath Hopjes keek afkeurend rond. Toen ging ze aan het grote mahoniehouten bureau zitten en pakte het rapport erbij dat haar assistent tijdens de inspectie had opgesteld.

'Goed, dit is een uitgebreide lijst met alles wat er hier mis is. En dat is nogal wat. Op uw kantoor na is het uitzonderlijk slecht gesteld met uw dierentuin. Ik

heb toch al heel wat dierentuinen geïnspecteerd in deze functie, maar uw dierentuin spant de kroon.'

'Is dat goed?' vroeg de directeur verward. 'De kroon spannen?'

'In uw geval niet. U krijgt als eindcijfer...' ze maakte driftig wat aantekeningen op het rapport dat voor haar lag, mompelde van alles en keek toen naar de directeur op, '... een mager drietje.'

'Een drie?' riep de directeur verbaasd. 'Wat is dat voor flutcijfer?'

'Het is werkelijk een schande hoe het met uw dieren gesteld is. Dit is een flutdierentuin. U bent een flutdirecteur. Het is allemaal flut.' Agaath Hopjes keek de directeur boos aan. 'Ze hebben geen speelgoed, vervelen zich te pletter. De verblijven zijn te klein en niet meer van deze tijd. U vindt de volledige lijst in het rapport. Over een maand komen we terug. Als er dan nog niets veranderd is, gooien we de dierentuin dicht. We zullen onverwachts komen inspecteren en als het niet klopt, sluiten we de boel hier. Uw dieren zijn diep ongelukkig en depressief! Ze moeten naar buiten kunnen, bewegen, spelen.'

'Depressief?! Moet ik er dan een pilletje in gooien zodat ze weer vrolijk worden of zo?' De directeur schudde zijn hoofd. 'Mijn vrouw slikt wel eens pilletjes. Die wordt depressief van mij, zegt ze.'

'Daar kan ik me alles bij voorstellen,' mompelde

Agaath Hopjes. 'Nee, u moet zorgen dat de dieren zich kunnen bewegen en vermaken en dat ze niet alleen in een hokje liggen, zoals die krokodil bijvoorbeeld. Volgende maand moet daar een krokodil bij zitten, zodat hij niet zo eenzaam is. En de boel moet schoner.'

'Kan ik er een opblaaskrokodil naast zetten?'

De inspecteur stond op en keek de directeur kwaad aan.

'U moest zich schamen. Het welzijn van de dieren zou bovenaan moeten staan.'

'Dat staat ook bovenaan. Daarom zitten ze vooral binnen. Vanwege de virusjes en zo. Zolang ze binnen zijn, kunnen ze niet ziek worden!'

'Maar wel diep en diep ongelukkig. Dieren horen helemaal niet zo opgesloten te zitten. Ze moeten naar buiten kunnen en vrij kunnen bewegen. En ze hebben andere dieren nodig. Het staat allemaal hierin. Ook wat u moet doen. Over een poos kom ik onverwachts en incognito langs. En als de situatie dan niet verbeterd is, sluit ik uw dierentuin.'

Agaath Hopjes wenkte haar assistent en ze vertrokken.

'LINUS!' brulde de directeur toen hij weer alleen was. Uit de kamer naast hem kwam een lange, slungelige jongeman gesneld.

'Ja, meneer de directeur?'

‘We kregen zojuist een inspectie. Die mevrouw Hupjes – wat een vreselijk mens, zeg, bijna nog erger dan mijn vrouw! – wil dat we allerlei verbeteringen aan de dierentuin doen. Pfff! Ze noemde het een flutdierentuin.’

Linus zweeg en keek naar de vloer.

De directeur smet het rapport achter in een laasje. Hij had helemaal geen zin om geld uit te geven aan de dieren. Hij had juist een nieuwe Ferrari gekocht en daarmee was een groot deel van het geld dat ze met de dierentuin verdienden alweer weg.

Nu keek hij peinzend naar Linus. ‘Mevrouw Flutjes wil dat we een nieuwe krokodil erbij kopen. Pfff. Weet je wel wat een beetje krokodil tegenwoordig kost, Linus?’ De directeur ging achter zijn computer zitten en begon driftig te tikken op zijn toetsenbord. ‘Hier! Zo’n beest kost wel duizend euro! Nee. Dat gaan we niet doen. We moeten iets anders verzinnen. We moeten van hem af. Dan hebben we er ook geen last meer van. Probeerde hij je laatst trouwens niet op te eten?’

Linus haalde zijn schouders op. ‘Niet opeten, meneer, anders stond ik hier niet. Maar ik moest echt rennen voor mijn leven! Zijn kaken kwamen klappend op me af en ik wist nog net op tijd weg te komen.’

De directeur stond op en begon door de kamer te ijsberen. (Wat best grappig is als je bedenkt dat hij directeur van een dierentuin is waar ze juist geen

ijsberen hebben. Wel – onder andere – giraffen, kangeroes, wolven, geiten, zebra’s, leeuwen, een blinde tijger, een neushoorn zonder hoorn, okapi’s, zwarte beren, flamingo’s, pinguïns, een opgezette zeerob, bosuilen, ansjovisjes – zowel in een watertank als in een salade – olifanten, een kleine groep resusaapjes, wat chimpansees en een soort museum vol rare opgezette insecten – de directeur beweerde dat het spookte in het museum, maar daarover lees je later nog wel eens – en een krokodil. En daar zat het probleem: bij die krokodil.) De directeur dacht hardop na. Hij haalde een hand door zijn haren – zijn 67 overgebleven haren, want de andere 97.374 had hij al verloren. Hij was heel zuinig op de 67 overgebleven haren en kamde ze iedere ochtend een voor een over zijn schedel heen. Er bleef nu echter een haar plakken aan zijn hand en vol afschuw keek hij ernaar. Toen zuchtte hij diep.

‘Als we niet uitkijken, dan komen we slecht in het nieuws. Drie maanden geleden at hij toch een been van een man op?’

‘Dat was een kunstbeen, meneer de directeur. Die had een bezoeker even afgedaan en toen viel het been in het verblijf.’

‘Het is een rotbeest! Een glibberige griezel. Een vals loeder! Een walgelijke, smerige bewegende boomstam! We moeten hem kwijt zien te raken, Linus. Die

krokodil moet weg. Dat is de beste oplossing. Dan hoeven we ook geen andere krokodil te kopen. Maar hoe?’

Linus kneep zijn magere handen samen, terwijl de directeur bij het raam ging staan en naar beneden keek, naar het leeuwenverblijf. ‘Kunnen we hem niet voor de leeuwen gooien?’

‘Ik weet niet wie wie dan op zou eten, meneer de directeur. Het zou zomaar kunnen dat we dan geen leeuwen meer hebben.’

‘Ha, dan hebben we ook gelijk het probleem van het oude leeuwenonderkomen opgelost,’ zei de directeur en hij trommelde met zijn vingers tegen elkaar.

Linus bedacht dat ze eigenlijk de hele dierentuin kwijt moesten zien te raken. Hij vond de directeur totaal ongeschikt om de baas te zijn van een dierentuin. De directeur was zo’n man die net deed alsof hij van dieren hield, maar ondertussen muizenvallen neerzette, vlinders dood sloeg en honden wegjoeg. Hij was helemaal geen dierenvriend en daardoor was de dierentuin erg achteruitgegaan.

De directeur stak een voet omhoog en Linus keek er niet-begrijpend naar. Hij zag een versleten bruine schoen met rafelende veters en een lubberend randje van een blauwe sok.

‘Zal ik laarzen van hem laten maken? En voor mijn vrouw een handtasje? Krokodillenleer is erg in trek.’

‘Eh, dat mag niet, dan krijgen we problemen met de dierenbescherming, meneer.’

‘Afschieten mag zeker ook niet?’

‘Nee.’

‘Kunnen we hem laten ontsnappen? Gewoon midden in de nacht de dierentuin uit laten lopen?’

Linus schudde zijn hoofd. ‘Dan gaat hij vast moordend door de stad. Jaagt hij iedereen de stuipen op het lijf. Dan wordt hij gevonden en brengt de politie hem weer terug.’

De directeur trommelde opnieuw met zijn vingers tegen elkaar. Er verscheen een denkrimpel in zijn voorhoofd. En toen opeens klaarde zijn gezicht op alsof de zon tevoorschijn kwam op een bewolkte dag.

‘Linus, ik heb een briljant idee om de krokodil kwijt te kunnen raken! Luister, dit is mijn plan!’

Het lot

Sem duwde zijn neus tegen de ruit van het verblijf. De chimpansees zaten verveeld voor zich uit te staren. Een van de chimpansees keek zijn kant op en Sem stak zijn tong uit en wapperde met zijn handen naast zijn oren. Maar de chimpansee draaide alleen maar haar rug naar hem toe.

Eigenlijk zaten de chimpansees er een beetje triest bij. Er lag wat stro op de betonnen vloer. In de hoek hing een oude autoband aan een gerafeld touw. Her en der lagen halve bloemkolen die al flink bruin waren en een paar rotte appels.

‘Ik vind ze maar saai.’ Sem draaide zich om naar zijn opa. ‘Ze doen helemaal niets.’

‘Ach, jij zou je ook vervelen als je je leven lang in zo’n klein hokje zou moeten zitten. Moet je nou eens kijken hoe treurig dat er allemaal uitziet. Ze hebben nauwelijks speelgoed of iets om in te klimmen. Eigenlijk

horen dieren gewoon in de natuur te leven. Aan de andere kant: dierentuinen zijn er ook om bepaalde diersoorten juist te behouden voor de wereld. Ik heb op al mijn reizen zo veel dierentuinen gezien, maar dit is wel een van de ergste. In Australië hadden de beesten enorm veel ruimte, hele bossen soms. En in Azië liepen ze soms gewoon los tussen het publiek. Maar dit...’ Opa schudde zijn hoofd. ‘Moet je dit nou zien! Ik denk dat een derde van de hokken leeg is. En alles ziet er vreselijk uit. Het is hier smerig en verwaarloosd. Heb je gezien hoe weinig afleiding de dieren hebben? Ik word er eigenlijk een beetje triest van... Heb je de toekan gezien?’

Sem knikte. De grote zwarte vogel met zijn geel-oranje snavel.

‘Die had zichzelf bijna kaalgeplukt. Als een vogel zijn eigen veren eruit trekt, is dat een teken van stress of ziekte. En die zwarte beren die alleen maar op en neer liepen langs de hekken? Ook verveling en stress. Nee, de mensen die hier werken, hebben absoluut te weinig liefde en aandacht voor de dieren. Als deze dierentuin van mij zou zijn, zou ik het heel anders doen!’ Opa schudde zijn hoofd en zijn grijze haarpluimpjes wipten mee. ‘Kom. We gaan maar weer eens. Ik word hier niet vrolijk van en ik heb beloofd nog even bij Nelson op bezoek te gaan in De Morgenster.’ Dat was het verzorgingshuis waar oma had gewoond toen

ze nog leefde. Oma was vorig jaar overleden, maar opa ging nog vaak op bezoek bij de andere bewoners. Meneer Nelson Pretorius, die ook op de afdeling van oma woonde, was een goede vriend van opa geworden.

‘Heel eerlijk gezegd doet deze dierentuin me een beetje aan De Morgenster denken... daar zit iedereen ook een beetje verveeld voor zich uit te staren.’ Opa zuchtte.

‘Ja,’ zei Sem. ‘Dat is net een oudemensentuin in plaats van een dierentuin.’ Hij keek nog eenmaal naar de chimpansees en voelde een steek van medelijden.

‘Ik ben blij dat ik geen chimpansee ben, opa.’

‘Maar je bent wel mijn kleine aap,’ zei opa grijnzend en hij woelde Sem door zijn haren.

Opeens bukte opa. ‘Kijk nou! Een klavertjevier!’ Hij plukte het groene plantje, dat tussen twee tegels groeide. ‘Die brengen geluk.’

‘Dat is bijgeloof, opa. Hoe zou zo’n plantje nou geluk kunnen brengen?’

Opa richtte zich weer op. ‘Dat is een idee dat al uit de middeleeuwen stamt. De ridders geloofden dat de vier blaadjes stonden voor liefde, voorspoed, vertrouwen en geluk. En er zijn in de wereld wel meer rare ideeën over geluk. Wist je dat als een vogel op je hoofd poept, dat ook geluk brengt?’

Sem keek naar de grote pelikanen waar ze net

langsliepen. ‘Dat kan ik me niet voorstellen, opa...’

Opa bekeek het klavertjevier en stak het toen in de binnenzak van zijn jas. ‘Je kunt nooit genoeg geluk hebben.’

Ze liepen naar de uitgang, waar het erg druk was. De menigte stond bij elkaar gedromd ergens naar te luisteren.

‘Opa, wacht even, hier is iets te doen!’ Sem wrong zich langs de mensen heen tot hij vooraan stond. Op een klein kistje stond een dikke man in een kostuum.

‘... en omdat onze dierentuin vijftig jaar bestaat, verloten we prachtige prijzen, zoals deze opgezette oude zeerob! Een zeldzame collectie opgedroogde pinguinkeutels. En wat dacht u van een middagje olifantenpoep scheppen! En dan hebben we als hoofdprijs een prachtige verrassing. Linus, onze dierenverzorger, deelt nu de gratis lootjes uit. Maar wees er snel bij, we hebben slechts lootjes voor vijftig pechvo... geluksvogels.’

Een magere jongeman liep rond met gele lootjes. Iedereen probeerde er een te bemachtigen en in het tumult viel er een lootje op de grond. Sem bukte razendsnel en raapte het op. Nummer 044. Grijnzend vouwde hij het lootje dicht en stopte het snel in zijn broekzak. Niet iedereen had een lootje weten te bemachtigen en sommige mensen liepen al teleurgesteld weg.

Toen de vijftig lootjes uitgedeeld waren, pakte de man in het pak op het kistje een glazen pot, waarin dezelfde gele lootjes zaten.

‘Het is mij een waar genoegen om als directeur van deze prachtige dierentuin het eerste lootje te trekken. De winnaar van de verzameling pinguïnkeutels is...’ Zijn vlezige hand draaide rondjes in de glazen pot en haalde er een lot uit. ‘... nummer acht! Gefeliciteerd!’ Een beduusde jongedame kwam naar voren en nam de zak met donkere rondjes aan. Ze keek minder blij dan je zou verwachten wanneer je een prijs wint.

Een middagje olifantenpoep scheppen werd gewonnen door een heel oude vrouw die achter een rollator liep. Ook zij leek niet erg gelukkig met haar prijs. De opgezette zeerob – een vies, bruin geval – werd gewonnen door een klein meisje, die hard begon te huilen toen ze het dode beest in haar armen gedrukt kreeg.

Nu was er nog maar één prijs te winnen. Sem keek naar het lot in zijn handen. Wat de prijs was, wist hij niet, maar hij hoopte dat het iets heel leuks zou zijn, zoals zwemmen met de dolfijnen of een dagje babybeertjes aaien. Of voor een dag de baas van de dierentuin zijn!

‘En dan nu, dames en heren, jongens en meisjes, de hoofdprijs. Een absolute verrassing! Een

fantastische prijs en deze is gevallen op lotnummer...’ De hand draaide rondjes in de pot. Sem keek verwachtingsvol naar de directeur. ‘... achtenzeventig! Gefeliciteerd!’

Hè, wat jammer. Teleurgesteld liet Sem het papiertje zakken.

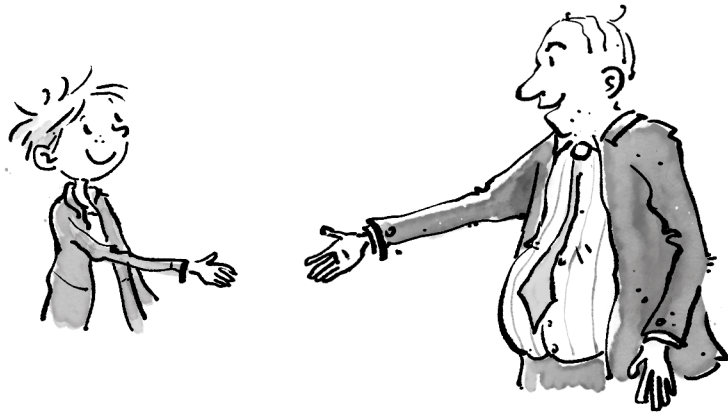
‘Asjemenou! Dat ben ik!’ hoorde hij een bekende stem zeggen. Hij draaide zich om naar opa, die glunderend naar het gele papiertje in zijn hand keek. ‘Sem, wat vind je daar nou van? Je oude opa heeft een prijs gewonnen. Zie je wel dat het werkt, dat klavertjevier?’ Hij grijnsde en duwde toen het papiertje in Sems hand. ‘Alsjeblieft. Wat het ook is, jij mag het hebben, jongen. Neem jij het maar.’

En zo kreeg Sem het winnende lot in handen. Hij liep naar de directeur toe, zwaaiend met het briefje. De meeste mensen vertrokken intussen, opgelucht dat ze zelf geen prijs hadden gewonnen. De vrouw met de pinguïnkeutels liet het zakje in een vuilnisbak verdwijnen. En de opgezette zeerob vonden medewerkers later terug in de bosjes.

‘Jongeman!’ De directeur stapte van het kistje af en gaf Sem een hand. ‘Geweldig! Wat zijn we blij dat hij weg... dat jij zo’n mooie prijs hebt gewonnen!’

‘Wat is het eigenlijk?’ vroeg Sem nieuwsgierig.

‘Tja, als we dat zouden zeggen, zou het geen verrassing meer zijn natuurlijk. Nee, deze prijs krijg je

morgen na sluitingstijd thuis afgeleverd. En dan pas weet je wat het is. Laat je adres maar achter bij Linus en dan komt alles goed.'

Huize De Morgenster

'Wat zou het toch zijn, opa?' Sem kon zijn blijdschap nauwelijks onderdrukken. 'Misschien krijg ik wel een babylama. Of een abonnement zodat ik mijn leven lang gratis naar de dierentuin kan.'

'We zullen het zien,' zei opa. 'Ze komen de prijs in ieder geval brengen, zei de directeur. Ik hoop voor jou dat het geen zak met kamelenhaar of zoiets raars is. Want de andere prijzen waren... nogal apart.'

Dat wel, dacht Sem. Maar hij had wel de eerste prijs. Dat moest toch wel echt een geweldige prijs zijn!

'Ga je nog even mee naar Nelson? Ik wil wat bloemen brengen voor de woonkamer daar. We blijven niet te lang, hoor. Ik ben bezig de zolder op te ruimen en wil vanavond weer doorgaan. Ik heb zo veel spullen op zolder staan die ik niet meer gebruik! Misschien kan ik nog wat dingen doneren aan De Morgenster. Er staan allerlei oude schilderijtjes en beelden, meubels